

Възраждането
на
Атлантида
Алиса Дей

ВОИНИТЕ НА ПОСЕЙДОН
КНИГА ПЪРВА

Превод
Димитрия Петрова

ТИАРА БУКС
София

„Ускоряващ пулса екшън... спираща дъха романтика”

Тереза Медейрос, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс”

„Във „Възраждането на Атлантида” Алиса Дей създава един удивително поразителен свят, който ще искате да посещавате отново и отново. „Възраждането на Атлантида” е романтично, секси и напълно неустойимо четиво. Обожавам го!”

Кристин Фийхън, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс”

„Един удивителен нов свят, който със сигурност не искате да пропуснете и който няма да пожелаете да напуснете! Алиса Дей ви поднася едно невероятно изживяване със секси Воините на Посейдон!”

Керелин Спаркс, автор на бестселъри на „Ю Ес Ей Тудей”

„Уау! Алиса Дей е написала възхитителен паранормален роман!”

Сюзън Кърни, автор на бестселъри на „Ю Ес Ей Тудей”

„Героите на Алиса Дей те грабват и понасят в едно вихрено приключение. Не съм била така очарована от персонажи и история от доста време. Насладете се на ездата!”

Сюзън Скуайърс, автор на бестселъри на „Ню Йорк Таймс”

„Няма нищо по-развлекателно от света на Атлантида. Алиса Дей е създала нажежен до бяло шедьовър!,,

Джесика Шоултър, автор на „The Nymph King”

*На най-добрия редактор в света Синди Уан,
която ме остави да изпробвам нови неща
и винаги ме насърчаваше.*

*Добрият редактор има стойност на теглото си в злато –
Синди има стойност на теглото си в диаманти.*

*На морския капитан Джъд
поради повече причини,
отколкото мога да изкажа с думи.*

*И на Мишел Къна, която спасяваше живота ми
в последния момент на всяка една моя книга.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Винаги ще бъда благодарна на Стив Акселрод, който ме караше да се смея, правеше чудесни сделки за мен и казваше мили неща.

За моите невероятни приятелки Кристин, Шерил, Кати и Вал от клуб „Морска звезда”, за подкрепата и за всички мои страхотни приятели, които ме слушат, търпеливи са и ми предлагат великолепни съвети: Лани Дайен, Мишел Къна, Барбара Ферер, Айлийн Рендъл, Уитни Гаскел, Бет Кендрик, Синди Холби и Мариан Манкуси. На Мегън Емеш за символа на Воините на Посейдон. На моите удивителни веб-дизайнери, Деб и Тара от romancedesigns.com, на които трябваше да бъде благодарено по-рано.

На Сюзън Брокман, Ед Гафни, Ерик Рубен, Вирджиния Кантра и Кати Мен, които са брилянтни и великодушни и на хората от *Into the Storm*-уикенда, затова, че споделиха своя ентузиазъм с мен и слушаха първото четене на тази книга.

На Джени Кръзи и Дъ Черис, които са забавни, чудати и невероятни точно в правилните пропорции.

И винаги, разбира се, на моите деца, които изядоха малко повече пица и гледаха малко повече телевизия през последните две седмици преди излизането на тази книга, но никога не се оплакаха. Вие сте страхотни!

* * *

На този остров, наречен Атлантида, възникнало удивително по големина и могъщество царство...

Но по-късно, когато настанали страшни земетръси и потопи, в един ден и една ужасна нощ на разрушение, това се променило.

А воините... били погълнати от земята и по същия начин и остров Атлантида потънал в морето и изчезнал...

Платон, "Тимей", приблизително от 600 г.пр.Хр.

Човек трудно може да се усъмни, че значителните размествания на земната кора са настъпили многократно...

Алберт Айнщайн в кореспонденция с Чарлз Хапгуд, 8 май 1953 г.

* * *

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ

Акнаша – емпат; хора, които могат да усещат емоциите на останалите и също така обикновено предават собствените си емоции в съзнанието и сърцата на другите. В писаната история на Атлантида не се е срещала „акнаша 'ан” повече от десет хиляди години.

Атланти – раса, обособена от хората, която произхожда пряко от съюза на бог Посейдон и една от морските нимфи, чието име се е изгубило във времето. Атлантите са наследили някои от дарбите на своите предци: способността да контролират всички елементи в природата освен огъня – и най-вече водата; способността да се трансформират в мъгла и по този начин да се придвижват; свръхчовешка сила и бързина. Древните свитъци намекуват и за други сили, но те или са се загубили във времето, или са неизползвани от днешните поколения.

Атлантида – Седемте острова на Атлантида са потънали под морето по време на мощен катаклизъм, причинен от земетресения и вулканична дейност, които са изместили тектонските плочи на Земята преди повече от единадесет хиляди години. Управляващият принц на най-големия остров, наречен също Атлантида, се изкачва на престола като крал на всичките седем острова, макар всеки от тях да се ръководи от лордовете на управляващия дом на съответния остров.

Кърваво потомство – вампирите, създадени от вампир-господар.

Възраждането на Атлантида

Земляни – атлантски термин за хората.

Седемте – елитната стража на върховния принц или кралят на Атлантида. Мнозина от управляващите на останалите шест острова са създали подобна на тази традиция и са формирали своя собствена охрана от седемте.

Шейпишфтьр – биологичен вид, чийто представители са започнали съществуването си като хора, но са били прокълнати да се трансформират в животни при пълнолуние. Много шейпишфтьри могат да контролират промяната през останалото време на месеца, но наскоро превърналите се нямат тази дарба. Шейпишфтьрите имат свръхчовешка сила и бързина и могат да живеят повече от трис-та години, ако не бъдат ранени или убити. Те имат дълга кървава вражда с вампирите, но старите съюзи и врагове се променят.

Извличане на мисли – отдавна изгубена дарба на атлантите да проникват в съзнанието и спомените на другите, за да събират информация.

Вампири – древна раса, произлязла от кръвосмешението между бог Хаос и дъщеря му Аноубиса, богинята на нощта. Те са ненаситни за политически интриги и огромна власт, живеят изключително дълго. Вампирите имат способността да се дематериализират и телепортират на дълги разстояния, но не могат да пътуват над големи водни пространства.

Воини на Посейдон – воини, дали клетва да служат на Посейдон и да защитават човечеството. Всички те носят знака на Посейдон върху телата си.

ПРОЛОГ

Столицата на Атлантида, 9600 г.пр.Хр.

Беше времето преди Катаклизма, причинен на атлантите от алчността на човечеството. В Храма на Посейдон, в душата на седемте острова на Атлантида група воители се срещнаха с върховния жрец на Бога на моретата. Той ги раздели на седем групи по седем и възложи на всяка свещен дълг и предмет със сила – магически скъпоценен камък. Някои бяха предопределени да се скриват на дъното на земята, защитени от любопитни погледи и завистливи домогвания от водата, която се грижеше за тях. Други – да се присъединят към човешката раса, на определени места – всички разположени във високи местности, подходящи за защита на родствената линия в случай на тежки наводнения.

Всички трябваше да чакат. Да наблюдават. И да бранят.

И да послужат като първо предупреждение в навечерието на унищожението на човечеството.

Тогава и само тогава Атлантида щеше да се възроди.

Затова те бяха Воините на Посейдон и знакът на Тризъбеца, който носеха, служеше като свидетелство за техния свещен дълг да защитават човечеството.

Независимо от това дали им харесваше, или не.

ГЛАВА 1

*Пъкълът се е опразнил
и всичките му демони са тук.*

– Уилям Шекспир, *Бурята*

Столицата на Атлантида, в наши дни.

Конлан размаха ръка пред портала и за кратко все замисли дали магията ще разпознае въобще воин, който не е преминавал през портите му повече от седем години.

Седем години, три седмици и единадесет дни, за да бъдем точни.

Докато чакаше, потънал до гърдите в лечебната вода, смъртта му се присмиваше – пърхаше в ъгъла на полезрението му, блещукаше в теченията на дълбокия син океан, които го заобикаляха, пулсираше в аленочервената кръв, която се стичаше обилно по цялата му страна и крак. Засмя се без всякаква веселост и се подпря с ръка на коляното си.

– Щом онази вампирска кучка Анубиса не успя да ме довърши, дяволски сигурно е, че няма да се предам сега – изръмжа той срещу празната тъма, която го заобикаляше.

Преливащи се морскозелени светлини проблеснаха сякаш в отговор на неговото предизвикателство и порталът се отвори за него. Двама мъже – двама *воини* – стояха на стража, разширените им очи и отворените усти отразяваха идентично шокираните

изражения на лицата им, докато се взираха през прозрачната мембрана на портала. Той си проправи път с рамо през отвора в портала, който се разширяваше, за да пропусне, каквото или когото считаше за достоен да премине.

– Принц Конлан! Вие сте жив – каза единият.

– Общо взето – отговори той и пристъпи в Атлантида. Опияни се от първата гледка на многообичната му родина след повече от седем години, а дробовете му се разшириха, за да вкусят свежестта на филтрирания морски въздух. В близката далечина белите мраморни колони със златни нишки пред храма на Посейдон светеха на отразените лъчи от изкуствения залез. Дъхът на Конлан заседна в гърлото му при тази гледка. Гледка, която беше сигурен, че никога няма да преживее отново. Особено когато тя през смях бе предложила да му извади очите.

– *Върховен принц без зрение. Каква удивителна метафора за загубата на твоя крал-философ и баща, млади принце. Защо не молиш?*

Тя се разхождаше около него, размахвайки почти мързеливо камшика, поръбен със сребристи шипове, докато той стоеше безпомощен, окован във вериги, изработени за създания, излезли от дълбините на Ада. Изправяйки един деликатен пръст, тя докосна капчиците кръв, които бликваха така нетърпеливо в резултат от играта на камшика ѝ. След това вдигна пръста до устните си и се усмихна.

– *Но ти ще се молиш. Точно както баща ти се молеше, когато отсякох плътта от майка ти, докато все още беше жива – тя се размърка, а жестокостта в очите ѝ се смеси с противна похот.*

Той бе крещял от ненавист и пренебрежение с часове.

Дни.

Дори бе плакал, докаран до лудост при седем

Възраждането на Атлантида

различни повода.

По веднъж през всяка година от пленничеството си.

Но нито веднъж не се моли.

– Обаче *тя* ще го направи – обяви той с глас, пресипнал от усилията да стои изправен. – Тя ще се моли, преди да приключи с нея.

– Ваше височество? – Стражите се втурнаха напред, за да му помогнат, крещейки за помощ. Той рязко вдигна глава, оголи зъби и изръмжа като животното, в което се беше превърнал. И двамата спряха напред крачка.

Не бяха сигурни как да се отнесат с кралска особа, която е подивяла.

Конлан се заклатушка напред, решен да направи първите си стъпки на родна почва без ничия помощ.

– Трябва да уведоим Аларик незабавно – каза по-възрастният и по-опитен воин от двамата.

Маркъс. Мариус, може би? Конлан се съсредоточи, убеден, че трябва да познава мъжа.

Беше важно да си спомни.

Да, Маркъс.

– Кървите, ваше височество.

– Общо взето – повтори той и се препъна на следващата си крачка. След което светът се завъртя и всичко стана черно.

Вен стоеше в стаята за наблюдение и гледаше надолу към залата за лечение, където върховният жрец на Посейдон, очевидно изтощен, се трудеше над брат му. Беше дяволски трудно да се изцедят силите на Аларик. Носеха се слухове, че той е най-могъщият върховен жрец, който някога е служил на Бога на моретата.

Не че воините знаеха много за различията между един или друг жрец. Или обикновено не им пу-

каше особено. С изключение на този момент, когато това сравнение го интересуваше. Много.

Вен стисна парапета и пръстите му потънаха в меката дървесина, докато мислеше точно какво трябва да е сторила Аноубиса на Конлан. Той знаеше какво бе причинила на Алексей. Един от най-верните стражи на брат му, един от Седемте, Алексей бе прекарал две години под нежните ѝ грижи. Нейните и тези на злите ѝ отстъпници от Алголагния, които извличаха сексуално удоволствие единствено от болката и мъченията.

После тя го остави – гол и полумъртъв – за да умре. В купчина свински лайна на остров Крит. Вампирската богиня на смъртта имаше афинитет към символиката. Може би го бе наследила от своя баща-съпруг, Хаос. И точно това беше наистина извратено.

На Аларик му отне почти шест месеца, за да възстанови спомените на воина. Тази половин година включваше два цикъла на прочистване в Храма, за да се изчисти душата му.

Вен не искаше да се замисля – ужасно много *мразеше* да го прави, но понякога се питаше дали Алексей *въобще* се е завърнал напълно от черната адска яма, в която го беше вкарала.

От друга страна Аларик го бе реабилитирал. Алексей се бе върнал като един от Седемте. Беше въпрос на чест Вен да му има доверие.

Седемте служеха като най-доверената стража на върховния принц на цяла Атлантида. Дори когато него го нямаше и се предполагаше, че е мъртъв.

Освен това те ръководеха и координираха отрядите от воители, които патрулираха на сушата. И бдяха над проклетите хора, които се оставяха да бъдат поведени като стадо... Как ги наричаха кръвопийците? Овце?

А междувременно Вен и воините на Посейдон трябваше да се крият в сенките. Вън от ползрение.

Възраждането на Атлантида

Шибано инкогнито. И да защитават земляните от гадните типове сред кръвопийците, чудовищата с козина и всички останали отрепки, които бродеха в нощта. При това, честно казано, гаднярите изглежда преобладаваха сред точно тези биологични видове през по-голямата част от времето.

Бяха свършили дяволски добра работа през последните близо единадесет хиляди години. До един ден, преди десет години, когато откачалките, които обитават нощта, не решиха да излязат от ковчезите си. Първо вампирите, после и шейпшифтърите. Работата на воините на Посейдон стана поне петдесет милиарди пъти по-трудоемка, когато това се случи.

Поради някаква причина Анубиса не си беше направила труда да въведе хората си – нейното вампирско общество – в тайната на Атлантида. Но Вен знаеше, че това може да се промени всеки момент. Ако някой познаваше капризността на боговете и богините, то това бе атлантът.

Обречен да стои на дъното на морето по прищявка на Посейдон.

Не че, Вен някога се беше оплаквал от това. Поне не на *глас*.

Все пак беше трудно да защитаваш човечеството, когато големите, грозните и злите се скитаха свободно, а атлантите трябваше да се крият в сенките. Но Вен беше спорил по този въпрос със Съвета, докато лицето му не посиня и накрая се бе отказал. Старейшините не искаха никой да знае за Атлантида и докато Конлан не се възкачеше на трона, никой не можеше да се противопостави на техния декрет.

Вен отново погледна надолу към брат си, като едва регистрира успокояващите звуци на арфите и флейтите, на които свиреха девиците от храма, в нишите, обграждащи Конлан. Предполагаше се, че музиката трябва да помогне при лечението.

Вен се засмя. Да бе, само че Конлан ненавиждаше тази лека, префърцунена простотия на Дебюси. Когато наследеше трона, вероятно щеше да поиска на коронацията му да свирят Брус Спрингстийн или Ю Ту.

Ако. Ако Конлан се възкачеше на трона.

Дори не искаше да мисли какво щеше да се случи, ако брат му беше загинал. Защото познайте кой е втори на опашката? Аха. Вен щеше да се превърне от Отмъщението на краля във върховен принц в рамките на една височайша, прокълнатата от боговете минута и нямаше никакъв шибан начин да се окаже подходящ да управлява каквото и да било.

Погледна отново надолу към брат си, който легнеше съвсем неподвижно. Конлан беше израснал като член на кралското семейство, с честта и дълга и всички онези весели простотии, вкоренени в душата му. А Вен растеше като абсолютен уличен побойник. Голяма част от душата му беше грозна. Онази, която бе увехнала и загинала, докато стоеше до майка си в последните ѝ минути, преди тя да почине. Когато го бе умолявала да спаси сам себе си. И да пази брат си.

Той ѝ бе обещал да го стори, ридаейки, докато тя умираше.

Страшно хубава работа свърши, удържайки на думата си, няма що.

Дървото се пречупи под стиснатите му юмруци.

– Избрал си жилаво дърво, което да чупиш с голи ръце – отбеляза сух глас.

Вен не вдигна поглед към жреца, а вместо това се зае да изважда трески от раздраните си, кървящи длани.

– Аха, вече не правят парапетите като преди – промърмори той.

Аларик тръгна напред – по-скоро се плъзна, за да застане до него. Мъжът беше като призрак, мра-

Възраждането на Атлантида

чен и зловещ.

– Мога да излекувам драскотините, ако искаш – предложи с безстрастен тон.

– Мисля, че лекува достатъчно за един ден, не е ли така?

Аларик не каза нищо, само се загледа надолу над перилата в спящия принц.

Вен изучаваше жреца, докато той наблюдаваше Конлан. Аларик и Конлан бяха израснали заедно, тичайки насам-натам из кралството като пакостливи деца, каквито бяха, и щурмуваха улиците и полетата със своите игри и лудории. Рядко бяха обуздавани от снизходителните си родители или от населението, което се държеше почтително с кралския наследник и неговия братовчед.

По-късно си проправяха път през таверните и сервитьорките със същия замах и момчешки чар.

Вече нямаше нищо момчешко в жреца. Той носеше силата на поста си като боен щит. Незабележим, но непогрешим. Острите линии на лицето му и ястребовият аскетизъм на носа му напомняха на всеки, който се изправеше срещу него, че той бе мъж на вярата, отдаден на нуждите на службата си до мозъка на костите.

На нуждите на *силата*. Ако слабото сияние на зелените му очи не бе послужило вече за предупреждение, то последното влизаше в тази роля.

Върховен жрец, мрачен фантом, инструмент на Посейдоновата сила.

Плашец кучи син.

– Не, не е останала и една проклета частица момчешки чар, в когото и да е от нас, нали, Аларик?

Аларик повдигна вежда, но не показа друг признак на изненада от коментара.

– Искаш да знаеш дали е бил компрометиран – отбеляза с изтощено и пепеляво лице.

След като бе лекувал Конлан в продължение на около дванадесет часа, беше наистина впечатляващо, че дори може да стои на краката си.

– След Алексей... – започна Вен, но после спря, неспособен да продължи. Ако Анубиса беше компрометирала душата на брат му, тогава кралското семейство наистина беше обречено. Най-накрая щеше да е изпълнила обещанието си отпреди пет хиляди години.

Тъй като Вен щеше да прекрачи през самите порти на Ада, за да забие кинжалите си в кръвопийския ѝ задник. А беше достатъчно честен със себе си, за да е наясно, че никога няма да се измъкне от *този* сблъсък жив.

Аларик си пое дълбоко дъх.

– Той е цял.

Цялото тяло на Вен се отпусна от облекчение, толкова интензивно, че зрението му буквално откачи. Той запремига, за да разсее малките сиви петънца, които заплуваха пред очите му.

– Слава на Посейдон!

Аларик запази мълчание, което разбуди подозрението на Вен. Съвсем мъничко съмнение.

– Аларик? Има ли нещо, което не ми казваш? Наистина ли е просто съвпадение, че той се завърна у дома точно няколко часа, след като Райзън взриви портите на Храма и открадна Тризъбеца?

Жрецът стисна челюст, но не каза нищо в продължение на още една минута. Най-накрая заговори.

– Колкото до Райзън, не мога да кажа. Все още не мога да го открия чрез силите си. Относно Конлан...

– Аларик се поколеба, после изглежда стигна до някакво решение и кимна. – Принцът е цял. По някакъв начин, въпреки седемте години на изтезания, той е цял. Тя не е успяла да компрометира съзнанието му или да плени душата му за лична употреба. Но...

Вен сграбчи ръката на жреца в стоманена хватка.

Възраждането на Атлантида

– *Но?* Но какво?

Аларик не отговори, само погледна надолу към ръката на Вен, която беше вкопчена в неговата собствена. Фактът, че жрецът можеше да я изпепели с една-единствена вълна от силата на елементите, видна помежду им.

Точно в този момент на Вен въобще не му пукаше. Но все пак въздъхна и освободи ръката на Аларик.

– Но *какво?* Той ми е брат. Имам право да знам.

С едва забележимо кимване Аларик отново хвърли поглед към неподвижната фигура на Конлан.

– Но само защото тя не е успяла да подкупи душата му, за да я използва, това не значи, че Конлан е запазил напълно разсъдъка си. Никой не може да оцелее с непокътнатата душа след толкова продължително изтезание.

Той вдигна поглед към Вен с безизразни очи. Мъртви. Очи, които обещаваха унищожение. Вен видя собствената си нужда да скрита нечий вампирски задник, отразена в зениците на жреца.

– Конлан се завърна при нас, Вен. Но може в продължение на доста време да не разберем колко *точно* от него е това.

Вен оголи зъби в свирепа пародия на усмивка.

– Ще измислим нещо. Брат ми е най-силният воин, когото някога съм познавал. А Анубиса ще научи какво точно означава, че аз съм Отмъщението на краля. – Сграбчи дръжките на кинжалите си с проблясващи очи. – Ще изстрелям едно малко отмъщение право в мършавия ѝ задник.

Очите на Аларик мигновено блеснаха с искряща зелена светлина, толкова ярка, че Вен запремига срещу нея.

– О, да. Ще научи. А аз с удоволствие ще ти помогна с този урок. – Докато двамата излизаха от

залата за наблюдение, Аларик погледна обратно към перилата, които Вен бе счупил, а после отново към мъжа. – Посейдон има свое собствено отмъщение, което да предложи.

Вен кимна и мълчаливо положи втората си тържествена клетва.

Дори и това да ми коства живота, Анубиса ще бъде унищожена. Слава тебе, Посейдон.

Кучката ще умре.